

Террорчилигининг энг дахшатли кўринишларидан бири – "инквизиция" номи билан машхур бўлган ва илк бор Испанияда ташкил этилган махкамалардир.

1452 йили испанлар мусулмон ҳокимлар билан тузилган шартномани бузиб, Гранадага бостириб кирдилар. Хамро шахрига кириб келган кардинал Мендозанинг биринчи қилган иши, шаҳар минорасига хоч ўрнатиш ва католик мазхабидаги ҳамд дуосини куйлаш бўлди. Бир неча кундан кейин Гранада епископи Испания киролига шошилиш мактуб йўллаб, унга Масих алайхиссалом кўриниб, Гранада ва Испаниянинг бошқа вилоятларида яшаётган мусулмонларни католиклаштириш масъулиятини зиммасига юклаганини баён қилди. Қирол, Масих алайхиссалом "хохлаган" ишни амалга ошириши учун, унга ҳар қандай воситадан фойдаланиш ҳуқуқини берди. Епископ масжидларни босиб олиб, вақфларини мусодара қила бошлади. Хатто Гранаданинг катта Жомеъсини черковга айлантирди. Мусулмонлар масжидларни мудофаа қилиш учун исён қила бошладилар. Уларнинг исёни шафқатсизларча бостирилди. Икки юзта мусулмон олим "христиан динига қарши чиқиш" жинояти билан айбдор деб топилди ва шаҳар майдонида гулханда қуйдирилди!

Инквизиция христианлашмаган мусулмонларни қидира бошлади. Мусулмонлар бошларини олиб тоғларга қочдилар. Инквизиция кардинал Сисзусга Испаниядаги барча мусулмонларни йўқ қилиш ёки уларни христианлаштириш учун тезкор ҳаракат қилиш кераклиги ҳақида буйруқ берди. Қуръонлар, тафсирилар, ҳадис, фикх ва эътиқод китоблари ёкиб ташланди. Инквизиция бу билан чекланмади, балки мусулмонларни гулханларда тириклай ёндириш қарорини берди. Юзлаб масжидлар черковга, отхоналарга, савдо шохобчаларига айлантирилди. Араб тилида ёзилган ёки исломий китобларни ёкиб ташлаш ҳақида алоҳида фармон чиқарилди. Гранаданинг Рамла майдонида юз минглаб китоблар қулга айлантирилди. Китобларни ёқиш бошқа шаҳар ва ноҳияларда ҳам давом этди.

Террорчиликнинг иккинчи босқичи бошланди. Епископ баъзи бой-бадавлат мусулмон хонадонларга католик мазхабини қабул қилдириш учун фитналар бошлатди. Бу

фитналардан бири – уларнинг ҳукумат мансабларини кўлга киритишлари эди. Унинг бу фитна тузогига бир неча хонадон аъзоларигина тушди. Бу, мусулмонлар оммасининг газабини уйготди. Кейин кардинал Химинис Гранада ҳокимлари билан ўртада имзоланган шартнома йўқолгани ва кучдан колганини эълон килди-да, мусулмонларнинг барчасини, уларнинг фикрлари билан ҳисоблашмаган ҳолда, христианликнинг (биринчи боскичи бўлган) мукаддас сувда чўмилтириш ёки уларга ўзларига "таклиф этилаётган" янги диннинг жихатларини ўрганиш фурсатини бериш фармонини берди. Яна шу фармонга кўра, христиан динини қабул қилишни рад этган мусулмон ё Гранададан молу-мулкни мусодара қилдириб, хотини ва болалари билан Африкага уловсиз чиқиб кетиш ёки Гранаданинг марказида христиан динига қарши чиқиш жинояти билан ўлим жазосига тортилишни танлаши лозим эди.

Табиийки, Гранада мусулмонларининг талайгина қисми ўз дини ва эътиқоди билан хижрат қилишни афзал кўрди ва молу-мулкдан ажралиб, олдиларида кутиб турган йўл машаққатлари ва хатарларига эътибор бермай, пиёда йўлга отландилар. Афсуски, Гранададан чиқишлари биланок карокчилар ва испан аскарлари уларнинг кўпларини ўлдирдилар, баъзиларини асир қилдилар, бору-бурдларини талон-тарож қилдилар. Боз устига Испаниянинг бошқа шаҳарларида ҳам католиклаштириш сиёсати жадал суръатлар билан олиб борилмоқда эди.

Гранадада христианлаштирилган мусулмонлар эски христианлардан ажралиб туришлари учун "янги христианлар" ёки "морискус" (кичик мусулмонлар) дея ном олдилар. Морисқлар ҳақида пайдар-пай қонунлар чиқа бошлади. Масалан, 1507 йилда араб тилини истеъмол қилмаслик ва андалусияликларнинг қурол-аслаҳаларини мусодара қилиш фармони чиқарилди. Бу фармонга риоя қилмаган киши биринчи сафар кўлга тушса қамок ва қурол-аслаҳани мусодара қилиш, иккинчи марта кўлга тушса қатл қилиш билан жазоланар эди. 1508 йилда исломий қийиниш тарзини таъқиқлаган қироллик фармони чиқди. 1510 йилда эса фақатгина морисқларга татбиқ қилинадиган "согин сигир" солиғи жорий этилди. 1511 йилда ҳукумат исломий қийиниш тарзи ва исломий усулларга биноан хайвон бўғизлашни таъқиқлаш ҳамда қолган-қутган исломий китобларни гулханларда ёқиш ҳақидаги қарорларини янгитдан чиқарди.

Мусулмонларга қарши олиб борилган ушбу шафқатсиз қураш мобайнида, мусулмонларни католиклаштириш вазифаси юклатилган инквизиция ташкил этилди. Инквизиция католиклаштириш ҳаракатлари "тўлақонли" манфаат келтирмаганини жуда яхши билар эди. Чунки, мусулмонлар зоҳиран католик кўринсаларда, аслида, ўзаро исломий анъаналарни давом эттиришар: исломий қонунларга кўра уйланишар, маст қилувчи ичимликларни ичишмас, чўчка гўштларини емас, ўз мажлисларида Қуръон Қаримни тиловат қилишар, уни варақларга кўчириб, ўрталарида тарқатишар, хатто Валенсия музофотида талайгина испан христианларни Ислом дини билан мушарраф бўлишларига

хамда уларнинг араб тили ва исломий ибодатларни ўрганишларига сабаб бўлишган эди.

Инквизиция хулосаларидан бири кардинал, кирол ва папанинг хушини бошидан учирди. Чунки, мусулмонларни католиклаштириш амалиёти учун тайинланган Гранада епископи ўз баённомасида шуларни таъкидлаган эди: "Морисклар Исломдан бирон одим ҳам ортга чекинмадилар. Уларни динларидан кайтариш учун олиб борган курашимиз салмокли самара бермади. Бундан кўра таъсирлироқ услубларни кўллагасак, улар Гранада, Валенсия ва бошқа испан музофотларидаги христианларни ёппасига Ислом динига олиб киришлари мумкин!".

Ушбу баённомаларга биноан Испаниядаги барча мусулмонларнинг, жумладан, Ислом динини қабул қилган ёки черковнинг католик окимига зид бўлган исломий анъаналар билан таъсирланганларида шубҳа бўлган христианларнинг ҳам, инквизиция "чигиригидан" ўтиши мажбурий қилинди. Натижада, гарб черкови тарихининг энг дахшатли ва қонли саҳифалари бошланди. Чунки, бу маҳкамалар ҳар бир мусулмон устидан ҳукм чиқаришни мақсад қилган эди.

Инквизиция – маҳкамаларнинг ажойиб тури эди. Унга чексиз имкониятлар берилган ва тарих давомида ҳеч бир золим подшо қила олмаган, ҳатто билмаган қийноқларни ишга солган эди. У ўз ишини арабча услубда инашо этилган ҳаммомларни бузиш, исломий усуллар билан гусл қилиш-ювиниш, арабча қийиниш, араб тилида гапириш, арабча ашулалар тинглаш, арабча ёки исломий анъаналарга кўра уйланишни таъқиқлаш билан бошлади. Маст қилувчи ичимликларни ичиш ёки чўчка гўштини истеъмол қилишни рад этганлиги исботланган одамга шафқатсиз жазолар қўллади. Бу таъқиқ ва фармонларга қарши чиқиш католик окимига қарши чиқиш деб ҳисобланар ва бу "жиноят"ни қилган одам инквизицияга тортилар эди!

Маҳқамада "айбдор" бир неча синовлардан ўтар эди: У ҳокимлар тарафидан белгиланган миқдордаги маст қилувчи ичимликни ичадими ёки йўқми?! Кейин унга чўчка гўшти келтирилар ва ейиши талаб этилар эди! Бу билан "айбдор"нинг Ислом дини ва амрларига риоя қилиш-қилмаслиги маълум бўларди! Кошки синов шу билан тугаса! "Айбдор"ни узок ва дахшатли қийноқ босқичлари кутарди : уни маҳфий, на Қуёш нури ва на бошқа ёруғлик тушадиган қоронгу, турли қасалликлар тарқалган зиндонга, чиқиш қуни номаълум муддатгача ташланар эди. У бечора ўзига қўйилган айб нима эканини ҳам билмасди! Агар ажали етиб ўша ерда ўлса, инквизиция буни "Тангрининг раҳмати ва унга муносиб жазо" деб билар эди. Агар тирик қолса, маҳқама олдида жавоб беришга мажбурланарди. Тугабини Аллохнинг ўзигина биладиган қамалиш жараёнида, "айбдор" яшаш учун тинимсиз курашиши зарур эди. Чунки маҳқама қийноққа солиш ва саволларга

жавоб бериши учун уни тез-тез чакирар эди.

Терговчи уни биринчи кунлари нима учун кўлга олингани ва камокка ташланганини, кандай жиноят билан айбланаётганини билиши ёки билмаслигини аниклаш учун сўроқка тутар эди. Кейин ундан ўзига келишини, атрофидаги воқеълик хақида фикр юритишини ва "виждонан барча хатолари"га икром бўлишини талаб килар эди. Сўнгра айбдорнинг оиласи, дўстлари, танишлари, яшаган ёки алоқада бўлган барча жойлари хақида сўрар эди. Бу аснода терговчи "айбдор"нинг сўзларини бўлмас, хохлаганича гапиришига имконият берар, унинг айтган гапларини мирза ёзиб турарди. Терговчи "айбдор"дан хануз мусулмонми ёки христиан динига бўлган ишончи қай даражада эканини синаш учун, айрим христиан дуоларни талаффуз этишни талаб килар эди.

Ушбу узок давом этган "учрашувлар"дан сўнг прокурор айбдорга у айбланаётган жиноятлар мажмуъасини ўқиб эшиттирарди. Бу мажмуъа - "айбдор"нинг тергов мобайнида айтган гапларидан махкама хайъати чиқарган, бирон асосга эга бўлмаган хулоса эди. Табиийки, "айбдор"нинг ўзини химоя қилиш учун келтираётган хужжатларнинг ҳеч эътибори йўқ эди. Чунки, махкаманинг асосий қонуни: "Икром бўлиш – далилларнинг подшоси!" эди. Демак, "айбдор"нинг ўзига қўйилган айбларнинг барчасига икром бўлишдан бошқа чораси йўқ эди!! Бу "икром" қай усуллар билан олиниши уларни қизиқтирмас эди! Агар "айбдор" қийноқлардан қўрқиб бир "жиноят"га икром бўлган бўлса, прокурор унга бошқа бир жиноятни тиркаб қўяр эди. Натижада, терговчи "айбдор"нинг қийноққа солиниши муқаррар эканини биларди. Чунки, "айбдор" хақиқатни айтишдан бош тортиб эътироф этаётган эди!! Демак, "айбдор" ҳоҳ "айби"га икром бўлсин, ҳоҳ бўлмасин, қийноққа солиниши "зарур" эди!.

Қийноқ, эсга келган ва келмаган нарсалар билан бошланар эди. Масалан, "айбдор"га ҳаракат қилишга мажболи қолмайдиган даражада озиб кетгунигача озик-овқат ва ичимликлар беришни таъқиқлаш. Кейин камчи билан савалаш, тирноқларни сугуриб олиш, қизитилган темир билан тамгалаш, сочларни юлиб олиш, ваҳший хайвонларга рўпара қилиш, яра ва жароҳатларга туз сепиш, бармоқлардан ошиш... Қийноқ давомида "айбдор"нинг оғзидан чиққан барча сўзларни, чинқириш ва йигиларнинг барчасини мирза ёзиб борарди. Қариялар, хотин-қизлар, ҳатто болалар ҳам бу қийноқдан бенасиба қолмас эди. Қийноқлар тугаганидан сўнг "айбдор"га бир кун "таътил" берилар эди! Кейинги куни эса, қийноқ асносида ёзилган "баённома" унинг ўзига ўқиб эшиттириларди. Хакамлар "баённома"да ёзилган жумлаларни ўзларича изоҳлайдилар. Масалан: "айбдор" қийноқ пайтида йиглаб, "Ё, Аллоҳ!"- деб қичқирган бўлса, хакам бу сўзни мусулмонларгина талаффуз қилишини айтади. Демак, "айбдор" ўзининг мусулмон ёки мусулмон эмаслигини исбот этиши керак. "Айбдор" бунга ҳоҳ икром бўлсин, ҳоҳ инкор этсин, барибир, қайта қийноққа солинади. Шундай қилиб, қийноқ силсиласининг поёни қўринмайди!!

Нихоят, хукм ижро килинишидан йигирма тўрт соат олдин "айбдор"га кўйилаётган жиноятлари билдирилади. Махкама тарафидан чиқариладиган қарорлар уч турли бўлар эди:

Биринчи: окланиш. Бу – инквизиция берган қарорларнинг энг нодири эди. "Айбдор" махкамадан окланиб чиқса-да, кўрган кийноқлари сабабли ногирон бўлиб қолар эди. Чиккунича мол-мулки мусодара қилинган бўлар, одамлар тарафидан четлатилар, чунки одамлар у билан муомала қилиш ёки гаплашишдан "Агар назорат қилинаётган бўлса-чи! Агар шундай бўлса, бизга ҳам униқидек айблар қўйилиб қолармикин?!"- деб кўркишар эди.

Иккинчи: савалаш. "Айбдор"ни омма тўпланадиган ерга кип-яланғоч ҳолатида олиб боришиб савалашар ва баданини моматалок қилиб ташлашар эди. Хатто баъзи "айбдор"лар савалаш пайтида ҳаётдан кўз юмар, агар тирик қолса "айби"нинг жазосини олган ҳисобланса-да, ногирон ва жамият тарафидан ташлаб қўйилган инсон бўлиб умрини ўтказар эди.

Учинчи: қатл. Бу - инквизиция берган қарорларнинг энг кўпидир. Ўлим жазоси – шаҳар ўртасида ёқилган гулҳанда қуйдириш билан ижро этилар эди.

Баъзи пайтларда махкама қамқоқ жазосига ҳам ҳукм қилар эди. Бирок, қамқоқхоналардаги маҳбуслар сони кўпайиб, муаммолар пайдо бўла бошлаганида баъзи маҳбуслар махкама ҳузурига чиқарилмай озод қилинар, баъзилари эса ўлдирилар эди. Махкамалар баъзида озодликка чиққан "айбдор"нинг ҳаёти давомида бир хил қийим қийиши ва кўчалардан ўтаётганида одамлар тарафидан ҳақоратланишини ифодалаган қарорлар ҳам чиқарган. Баъзи васикаларда чиқарилган қарорлар инсонларнинг ёшлари ёки жинсларидан қатъий назар чиқарилгани, хатто ўн бир ёшли қизчага икки юз дарра, тўқсон ёшли қолга уч юз дарра урилгани, хатто ўлиқлар ҳам бу махкамалардан қутила олмагани, баъзи мурдаларнинг қабрларидан чиқарилиб, гулҳанларда ёқилгани қайд этилган!

1611 йилнинг май ойида Валенсия музофотида қолган мусулмонларни ҳам йўқ қилиш мақсадида бир қарор олинади. Бу қарорга кўра тирик мусулмонни тутиб олиб қелган одамнинг муқофотлар билан тақдирланиши, хатто у мусулмонни ўзига қул-қарол қилиб олиши, ўлдирилган мусулмон боши учун ўттиз лира қўйилгани баён қилинади.

1609-1614 йиллар мобайнида Испанияда 327 000 (уч юз йигирма етти минг) мусулмон сургун килинди. Булардан 65 000 (олтмиш беш минг)таси денгизда гарк бўлди ёки йўлларда ўлдирилди ёхуд касаллик, очлик ва камбагаллик қурбони бўлди. Булардан 32 000 (ўттиз икки минг)тасигина ўз юртлари – Андалусияга эсон-омон қайта олдилар. Баъзилар эса ўз юртларида оммавий қувгин бўлишига карамай яшириниб қолиб кетдилар. Андалусиядаги исломий борлик ўн еттинчи ва ўн саккизинчи асрларда чекланган ва махфий равишда ўз ҳаётини давом эттирди.

Гранададаги инквизиция 1726 йилда 360 (уч юз олтмиш) оилага мансуб 1800 (бир минг саккиз юз) кишининг Ислом динига мансублик "жинояти" билан "жиноий жавобгарлик"ка тортди. Испан ёзувчиларидан бири 1728 йилнинг 9 майида бўлиб ўтган маҳкама жараёнида 46, 1728 йилнинг 10 октябрида 28 гранадалик устидан "Ислом динига мансублик" жинояти билан ҳукм чиқарилганини нақл қилади. Мусулмонларни таъкиб қилиш қучайди ва 1729 йилда шаҳар ҳокими қиролдан морискларни шаҳардан қувиб чиқариб, аҳолини "ҳаром қон"дан қутқариш учун фармойиш беришини сўради.

1769 йилда тафтиш гуруҳи Марсия музофотидаги Картагена шаҳрида яширин масжид фаолият қўрсатаётгани ҳақидаги маълумотни қўлга киритди. Бунинг оқибатида юздан ортиқ мориск қўлга олиниб, маҳкамага тортилди ва уларнинг қўпчилиги ўлим жазосига ҳукм қилинди.

Христианлар ҳам инквизиция қурбони

Биз инквизиция ҳақида қанчалар гапирмайлик, унинг ваҳшиёна қора тарихидан бир неча саҳифасини ва бир неча жиноятинигина қўрсатиб ўтган бўламиз. Испанияликлар инквизициядан жуда ҳам қўрқар эдилар. Чунки ҳар бир инсонни бу маҳкамаларга тортиш жуда ҳам осон эди. Гоҳо миш-мишлар ҳам маҳкамага боришга сабаб бўлар, гоҳида эса одамнинг ўзи оғзидан чиққан сўздан қўрқиб ёки уни яхши ниятда айтганини исботлаш учун у ерга борар, уни бирортаси эшитган бўлса нотўғри тушуниб, гина-адовати сабабли ўч олиш учун бу сўзлардан фойдаланишидан чўчир эди. Қўшнисининг хотинини севиб қолиш ва унга уйланиш умиди ёки ишчисининг маошини бермаслик қасди ёхуд савдода рақибини синдириш орзуси ҳам чақувга сабаб бўла олар эди. Хатто болалар ҳам бирга ўйнаётган эканлар, тенгдошлари тарафидан отилган тухмат тоши остида қолар эдилар. Масалан, болалардан бири бошқаси устидан: "Ўйин пайтида ундай деди, бундай деди" деб гувоҳлик бериши, унинг қўлга олинишига сабаб бўлар ва бечора боланинг митти бадани айбдор ёки айбсиз эканини "аниқлаш" учун олиб борилган тергов, қамол ва

кийночка чидай олмай, хаётдан кўз юмар эди!

Ха, мусулмон бўлган хар кандай шахсдан кутилиш учун ёшининг катта ёки кичиклигига карамай, оддий бир чакув билан зиндоннинг каърига отиш жуда хам осон эди!!

Мусулмонларгина инквизиция курбони бўлди десак, инсофсизлик килган бўламиз. Чунки, христианларнинг ўзлари хам инквизиция курбони бўлган эдилар. Черков юкорида тавсифлаганимиз дахшатли усулларни инквизиция воситасида христианларга нисбатан хам кўллаган эди. Черков бу билан одамларга дин номи билан жорий килган фикрларининг ижросини таъминлар, черковга карши чиккан ёки черков фикрларини танкид килган кишиларни камокка олар, уларни дорга осиш ва гулханларда тириклай ёкиш билан катл этар эди. Инквизиция карорлари билан катл этилган христианларнинг сони 300 000 (уч юз минг)дан ортик бўлиб, шулардан 32 000 (ўттиз икки минг)таси гулханда тириклай ёкилган эди. Улар ичида машхур олим Жордано Бруно хам бор эди. Черков ундан бошка сайёралар борлиги хакида айтган сўзлари учун интиком олди. Бошка олим Галилео Галилей эса "Ер Куёш атрофида айланади"- деб эътикод килгани учун катл этилди!!

Сионистлар минглаб яхудийларнинг (мурдаларини!!) нацистлар Германиясининг газ камераларида ёкиб юборилганини рўкач килиб, бутун дунёни, хусусан гарб оламини тиз чўктириб, Фаластин ерларини босиб олишда хакли эканликларини исботламокчи бўладилар. Бирок, бутун Олам юз минглаб, балки миллионлаб мусулмонларни курбон килган инквизициянинг кўп жихатларини очишдан кўз юммокда. Зеро, нацизм Германиясининг газ камералари яхудийларнинг мурдаларини бир неча йил ёккан бўлса, инквизиция юзлаб йиллар давомида мусулмонларни ўлдирди, гулханларда тириклай куйдирди ёки кийночка солди!! Шундай бўлишига карамай, Гарб давлатлари ўз архивларини сионистларга очди ва улар нацистлар тарафидан куйдирилган яхудийлар архивини кўлга киритиб, хохлаган даъволарини килмокдалар. Айни замонда Ватикан ва черков мусулмонлар ва мусулмон бўлмаган халклар олдида ўз архивларини очишдан бош тортмокда! Чунки, инквизициянинг кора юзини фош этадиган далиллар кўриниб колишидан кўркмокда!!

Мусулмонлар инквизиция, унинг кабохатлари ва мусулмон курбонларининг тарихини чукур ўрганишлари керак. У коронгу кунларга етарлича бахо бериш учун Ватикан, Испания ва бошка христиан давлатларидаги католик черков архивларини текширишлари ва бутун Оламга черков христиан дини номи остида мусулмонларга карши олиб борилган кураши мобайнида килган жиноятларни, Ислом дини асосига курилган давлат соясида христианларга берилган осуда хаёт билан таккослаб, намоён килишлари лозим. Шуни

хам унутмаслик керакки, хозирги кунга кадар инквизиция хакида ёзилган асарларнинг барчаси христиан ҳукуматлар рухсат берган ва мусулмон бўлмаган шарқшунос ҳамда христиан муаллифлар тарафидан ёзилгандир.

Кизил танли хиндуларни йўк қилиш

Кизил танли хиндуларни кириб ташлаш – Исломга қарши уруш эълон қилган, Исломни – террорчилик, биз мусулмонларни эса террорчилар дея таърифлаган "жаноблар"га хақиқий террорчилик нима эканини билишлари учун тақдим этмокчи бўлганимиз америкача террорчилик намунасидир!

"Адабиёт хабарлари" ойномасининг 2002 йилнинг 9 июнь сонида Мунир Хамш каламига мансуб ва мавзусида нодир ҳисобланган "Америка ва дарадаги кизил танлилар" сарлавхали мақола чоп этилди. Муаллиф америкаликларнинг ўз ерларини мудофаа қилиш учун қурашган маҳаллий халқларни қандай кириб ташланганини каламга олади.

Америкаликлар бор йўғи бир нарса – Янги Оламни барпо қилиш йўлида осуда ҳаёт кечириб турган 12 000 000 (ўн икки миллион) кишининг ёстигини қуритдилар! Бу бегуноҳ халқларни йўқ қилиш учун 93 (тўқсон уч) марта оммавий қиргин қуроқлари ишлатилган урушлар қилинди. (Америкаликлар бу қиргинни шундай изохладилар:) "Бу урушлардан соғ-омон қолган хиндулар, америкаликлар устунлиги йўлида бўлиб ўтган жанглардан кейин, ўз қўллари билан ўз қабрларини қазидилар. Чунки, хиндулар уруш оловини биринчи бўлиб ёқдилар ва бу қурбонлардан улар жавобқардирлар! Баъзи хиндулар тангрининг қазо ва қадари билан европаликлар билан бирга қелган қасалликлар сабабли вафот этдилар!". Бу сўзлар - ёлгон ва бухтондир!

Қўплаб бегараз изланишлар шунини қўрсатдики, хиндулар хозирги Европанинг ер майдонига яна ярим миллион гектар қўшилаётган қатта территорияда яшар эдилар. Европаликлар кириб қелишганида хиндуларнинг сони 100 0000 000 (юз миллион) билан 200 000 000 (икки юз миллион) ўртасида эди. Бироқ, америкалик тарихчи (барча мустамлақачилар қаби) бу сонни 1 000 000 (бир миллион) ёки 2 000 000 (икки миллион) деб қўрсатди. Бу рақамлар тўғри эди. Чунки, бу санок (қонли урушлар тугаган) 1900 йилда амалга оширилган ҳисоботларга қўра эди!

Америка мактабларида ўқитилаётган дарсликларда: "(Афсуски), бу киргин - бандалар хаёлига келтирмаган такдирнинг оғир мусибати бўлиб, унга таслим бўлишдан бошқа чора йўқ эди" дея тушунтирилади! Худди (Япониядаги) Хиросима ва Нагасаки шаҳарларига Америа Хаво Кучларининг "бургут"лари олий мақсад - Жахон Урушини тўхтатиш учун ташлаган атом бомбалари каби! Бу бомбабўрон оқибатида чакалоқлар ва хотин-кизлар бир соат ичида қирилди, шаҳарлар вайронага айланди, жонли ва жонсиз инвентарлар халокатга учради. Бу, аслида, бир маданият ёйилишининг хошияси ва ёйилиш услуби эди. Агар сиз бу ишнинг айбдорини топмоқчи бўлсангиз, америкача фалсафага кўра анави "бахтикарлар"нинг қирилиб кетишидаги ният, мақсад ва масъулиятга қарамай, табиийки, казо ва қадарни айблашингиз керак!! Америка маданияти хақида салбий фикрларни билдириш америкача маданиятдан нафратланиш оқибатида пайдо бўлади!!

(Босниянинг мард ўғлони) Алия Иззатбеговичнинг ёзишича, 1865 йилга қадар жорий бўлган ва ўлдирилган қизил танлининг бошига тақиб олган патлардан бирини полиция марказига олиб келган одамга муқофот бериш кўрсатилган қонун бор эди. Унинг бу қилган иши муҳитни маданий ва фикрий жихатдан қолоқ бўлган халқлардан тозалашга қўшилган қатта ҳисса ҳисобланарди. Чунки бу иш Ер юзини маданиятсиз қабилалар таркатаётган "пат"лардан тозалаш, демак эди!! "Озодлик диёри" бўлмиш Америка Қўшма Штатлари, бечора қизил танли ҳиндуларнинг тўқилган қонлари устига қурилгандир!!

Қўшма Штатлар Армияси 1846 йилда Калифорнияни ишғол қилди. Ҳисоботларга кўра, ҳиндуларнинг сони 1769 йилга қараганда бир неча баробар ўсган эди. Ишғолдан сўнг 20 йил ичида уларнинг 80 (саксон) фоизи қириб ташланди, қолганлари эса таҳқирловчи қонун таъсирида йўқ бўлиш даражасига етиб қолди. Хаёлий далалар ва олтин қонларининг эгаларига сиёсий салтанатни берган халқларнинг мулки, зудлик билан ҳиндуларни ишлаб чиқариш қуроли сифатида қул қилиш ва уларни, худди илғари Колорадо ва бошқа олтинга бой штатларда йўқ қилинганидек, қириб ташлашга йўналди. Чунки, бу штатлардаги олтинларни ишлаб чиқариш учун арзон ишчи қучига қатта эҳтиёж бор эди. Шунинг учун ҳинду болаларни ўғирлаш тижорати бошланди. Ўша даврдаги рўзномаларда қулжаллобларнинг қишлоқларнинг орқа кўчаларидан араваларни ўғирланган болалар билан тўлдириб, Сокрамонто ва Сан-Франциско қул бозорларига олиб кетганлари ёзилган.

Биринчи босқинчилик урушининг илк йиллари ниҳоясига етиб, қўшимча хизматлар: чўрилик ва фоҳишалар юмуши учун хотин-кизларни ўғирлаш авж олди. Буни кўрган оталар ва ака-укалар "жиноят" ҳисобланган гуруҳларни уюштирдилар. Бу жараёнлар ҳиндуларнинг талайгина уруғларини ота ерларини тарқ этиб, қочишга мажбур қилди. Одамларни ўғирлайдиган талончилар эса "хайрия гуруҳларига" бирлашдилар. Чунки улар оталарни ўлдиришар ва бу ишлари билан давлатнинг "исёнчи гуруҳлар"ни қириб ташлашида ўз ҳиссасини қўшар эдилар. Шундай қилиб, ҳиндуларни ўлдириш ёки қул

килиб сотиш, америкаликлар ёктирган "ахлоқ" ва "шараф"нинг бир парчасига айланди!

1850 йилнинг бошларида Калифорния Штати мажлисининг биринчи сессиясида кизил танли хиндуларни ўгирлаш ва кул килишнинг қонуний эканига қўшимча ўларок, "Хиндуларни химоя килиш қонуни"ни тасдиқлади. 1860 йилда бу қонун, киритилган янги иловага кўра, 10 000 000 (ўн миллион)лаб кизил танлиларни оғир ишларда ишлашга мажбур қилар эди. Чунки ўзлари ва оилаларини ўрмонлар ва тоғларга олиб чиқиб кетган "исёнчилар", Америка Қўшма Штатлари деб аталган давлатда яшашар ва Ерларини тортиб олган ЎГРИЛАРнинг қонунларига биноан "бошқаларнинг мулкларига тажовуз қилган жиноятчилар" мақомига тушиб қолган эдилар. Хеч қанча вақт ўтмади ҳамки, хиндуларни химоя килиш қонуни чиқарилди! Бирок, бу қонундан вилоят ҳокими Питер Берндининг жазавази тутди ва парламентнинг қонун чиқарувчи палатасига "Кизил танли хинду иркини қириб ташлаш лозимлиги"ни очик ифодалаган мактуб юборди. Унда жумладан шундай дейилган эди: "Оқ танли одам ўз вақтини олтин деб ҳисоблайди. Бирок, у ҳозирги кунда ўзининг молу мулкани қўриқлаш билан овора. Унинг олдида қиргинбарот урушдан бошқа чора йўқдир. Зотан, уруш бошланди! Энди урушни хиндулар ирки бутунлай йўқолиб кетгунига қадар давом эттириш керак!"

Америкаликлар Майя, Азита, Бухатан ва бошқа маданиятларни йўқ қилиб ташлаганликларини тан оладилар. Чунки қиргин – уларнинг қучли, "адолатли" ва бошқаларни ўз ахлоқий қийматларига биноан муҳосаба қилишга тайёр бўлган Американи барпо қилиш йўлида олиб боришган қурашларининг бир бўлагидир!!